Parshat Toldot – 5787 -nr. 291

Samenvatting van de parsha

1e Aliya: Jitschak is 40 jaar oud (2088) als hij met Rivka trouwt . Na twintig jaar worden Esav en Jakov geboren. De Parsha springt vanaf hun geboorte tot Jakov's aankoop van de rechten van de eerstgeborene van Esav, op 15-jarige leeftijd. (het jaar 2123 – de dag dat Avraham stierf).
2e Aliya: De Parsha keert terug naar het verhaal van Jitschak en Rivka en de hongersnood die hen dwingt zich bij de Plishtim te vestigen. Jitschak heeft, net als zijn vader vóór hem, een morele confrontatie met Avimelech, waarna zijn vakgebied uniek productief en financieel succesvol is.
3e Aliya: Het financiële succes van Jitschak leidt tot jaloezie bij zijn Plishtim-buren. Hij graaft de bronnen van Avraham opnieuw, wat resulteert in een confrontatie met de Plishtim over waterrechten. Hij verhuist terug naar Beer Sheva.
4e Aliya: Hasjem bevestigt in een droom voor Jitschak de toekomst van zijn kinderen. Avimelech, de koning van de Plishtim, en zijn generaal, Phichol, benaderen Jitschak om een vredesverdrag te sluiten.
5e Aliya: Het verdrag tussen Jitschak en de Plishtim wordt gevierd. De Parsha keert terug naar het verhaal van Jakov en Esav. Het huwelijk van Esav met twee Kanaänitische vrouwen op 40-jarige leeftijd (2148) brengt teleurstelling voor Jitschak en Rivka . In 2171, wanneer Jakov en Esav 63 zijn en Jitschak 123, zegent Jitschak Jakov en Esav. De Parsha beschrijft de voorbereidingen van Jakov en Rivka bij het misleiden van Jitschak .
6e Aliya: Jitschak zegent Jakov met spiritueel en materieel gewin, waarna Esav terugkeert om Jakov's complot te ontdekken. Hij ontvangt zijn eigen zegen voor materieel gewin en is vastbesloten Jakov te vermoorden. Rivka , bang voor het leven van Jakov, overtuigt Jitschak om Jakov naar haar broer Lavan te sturen op zoek naar een shiduch – een echtgenote . Jitschak bevestigt voor Jakov de toekomst van de Joodse natie vóór zijn vertrek naar Lavan.
7e Aliya: Jakov vertrekt naar Padan Aram, en Esav trouwt met de dochter van Jisjmael.

Samenvatting van de Haftara

: Deze week komt de Haftara uit Malachi (1:1-2:7) De Navi verklaarde Hasjem's liefde voor de Bné Jisrael door hen eraan te herinneren dat zij, de kinderen van Jakov , boven Esav waren uitverkoren, om Zijn "heilige natie" te zijn. De Navi ging verder met het berispen van de kinderen van Jakov voor hun gebrek aan waardering voor het feit dat ze waren geselecteerd als het uitverkoren volk . De natie gedroeg zich alsof ze ware dienaren van Hasjem waren, maar in werkelijkheid handelden ze slecht . Een nadere beschouwing van de kwaliteit van de dienst in de Beet Hamikdash onthulde een schandalig gebrek aan eerbied van de kant van Klal-Jisrael voor hun unieke intimiteit met de Schepper.
De Navi besloot met te stellen dat de gevolgen van ware toewijding aan Hasjem en Zijn Tora : waarheid, vrede, oprechtheid en leven zouden moeten zijn . Dit moeten de waarden zijn die we onze kinderen en de wereld leren door middel van onze eigen levensstijl . Alleen dan kunnen we beweren dat we echt in de naam van G-d spreken.

Haftara Inzichten:

Stel je een ouder voor die zich tot een kind wendt — een kind dat grenzen heeft getest, grenzen heeft verlegd en nog steeds de sporen van fouten uit het verleden draagt. De ouder zegt zacht maar zeker: "Ik hou van je." En het kind, gevangen tussen twijfel en verlangen, antwoordt: "Hoe weet ik dat ? Hoe kan ik daar zeker van zijn ?"
Dit is het moment waarop Malachi het begin van onze Haftara vastlegt: אהבתי אתכם אמר ה, Ik heb van je gehouden, zegt Hashem. En het Joodse volk antwoordt: ואמרתם במה אהבתנו, Hoe heb je van ons gehouden.
In plaats van verzet hoort de Abarbanel diepe kwetsbaarheid. Het volk ontkent Hashem's liefde niet, maar vraagt juist aangrijpend en krachtig במה— Waarom ? Wat maakt ons deze liefde waardig? Is het alleen omdat we kinderen zijn van Avraham, Jitschak en Jakov ?

Worden we alleen geliefd als erfgenamen van het verleden — of worden we als individuen gewaardeerd op basis van onze eigen waarde?
Hashem's antwoord is opvallend en diepgaand. Was Esav niet Jacov's broer? Toch hield ik van Jacov. De Abarbanel weerspiegelt dat als Hashem's liefde alleen voor de voorouders was geweest, Esav, evenzeer een kleinzoon van Avraham, eraan zou hebben deelgenomen. Maar dat doet hij niet. Dit bewijst dat Hashem's liefde niet slechts een verlengstuk is van voorouderlijke verdienste. Het is een liefde die uniek gekozen en gericht is op ons en voor ons. Hashem zegt: Ik hou van je om wie je bent — niet alleen om wie je voorging en niet alleen vanwege waar je vandaan komt, maar ook vanwege wie je bent en wie je bedoeld bent te zijn.
Deze Haftara houdt elke generatie een spiegel voor : Wij zijn niet alleen erfgenamen van een erfenis — Wij zijn in de ogen van Hashem , geliefd, individueel en diep .
Moge deze waarheid ons vervullen met nederig vertrouwen en hernieuwd doel — om levens te leiden die zulke liefde waardig zijn. (R.A.Shmidman)

De zachte stem van de ware Tora-persoonlijkheid

De Tora werd gegeven om onze persoonlijkheden te vormen en om elke interactie te informeren en te verheffen, waarbij onze kennis wordt geïntegreerd met onze waarden en daden en om mensen voort te brengen met wijsheid, geloof en een verheven karakter. Deze kwaliteiten zijn samengebracht in één enkele uitdrukking"**"Hakol kol Jakov"**, die stem is de onderscheidende stem van Jakov," die een stem, met drie kwaliteiten beschrijft: Ten eerste was het aangenaam en aantrekkelijk, m'daber b'Ishon tachanunim, vrij van de ruwe en veeleisende assertiviteit die kenmerkend is voor Esav. Ten tweede bleef het trouw aan zijn overtuiging , die menselijke arrogantie afwijst, ten gunste van nederig gebed en erkenning van onze afhankelijkheid van G-d. Ten slotte was het wijs en zoekend terwijl het zich bezighield met de eindeloze zoektocht naar de wijsheid van de Tora. De kracht van G-d en Zijn Tora om de mens naar Zijn beeld te vormen is pas zichtbaar wanneer al deze kwaliteiten samenkomen in de Tora-persoonlijkheid, zoals Rambam (Jesodé Hatora 5:11) schreef, gebaseerd op Joma 86a : Wanneer een Tora-geleerde zich zorgvuldig netjes gedraagt, vriendelijk spreekt, sociaal goed met elkaar omgaat, mensen hartelijk begroet, hen niet vernedert zelfs niet als hij door hen wordt vernederd, zelfs degenen eert die hem niet respecteren, betrouwbaar is, en zijn tijd niet verbrengt in ledige sociale situaties maar voortdurend wordt gezien terwijl hij de Tora bestudeert, gewikkeld in Tsitsit, gekroond met Tefillin, en al zijn daden uitvoerend buiten de norm van de wet op een manier die niet vreemd en extreem lijkt en die anderen ertoe brengt hem te prijzen, van hem te houden en zijn daden navolgbaar te vinden – zo'n persoon heiligt Hashem's naam. Het vers [Jesjaja 49:3]: "En Hij zei tot mij: Israël, u bent Mijn dienaar, in wie Ik verheerlijkt zal worden" verwijst naar hem.
Dus zelfs toen Jakov zijn vader moest misleiden zodat hij door zijn zegeningen werd versterkt en de overheersing van zijn slechte broer Esav zou voorkomen, kon en wilde hij niet toegeven aan zijn kenmerkende nederigheid, aangenaamheid en verfijning. Hoewel hij zich vermomde met Esav's kleren en de harige geitenvachten gebruikte om de gladde huid op zijn armen te bedekken, koos hij ervoor ontdekt te worden in plaats van zelfs maar een paar momenten te spreken met de taal en toon van zijn broer (zie Rashi Beréshiet 27:21-22). Jakov vertegenwoordigde het ideale beeld van de mens, wiens schoonheid deed denken aan die van Adam (Bava Batra 58a), de oorspronkelijke persoon die naar het beeld van G-d was geschapen en begiftigd was met de unieke menselijke kracht van spreken. Die capaciteit was het ultieme instrument van menselijke relatie en moest altijd de Tselem Elokim weerspiegelen, het G-ddelijke beeld in ons.
Jakov deed zelfs zijn best tegenover Esav. Hoewel hij deed wat nodig was om hem het geboorterecht en de zegeningen af te nemen, begreep hij hoe terecht Esav boos op hem was. In plaats van "boos terug te zijn" en de confrontatie voort te zetten, vertrok Jakov even om de situatie te laten kalmeren, en deed bij zijn terugkeer alles om de spanningen te minimaliseren

door zich voor Esav te vernederen en zelfs nederlaag te claimen in plaats van te triomferen (zie parshat Vajishlach).
"Hakol kol Jakov, die stem is de kenmerkende stem van Jakov." Tora-geleerden en allen die in de naam van de Tora spreken, brengen eer aan de Tora wanneer zij onverzettelijke nederigheid, dankbaarheid en vriendelijkheid tonen, in plaats van triomfalisme, en weigeren de stem van Esav, de ruwe, arrogante en schelle taal en toon van het politieke slagveld aan te nemen. (R.Moshe Hauer z”l)

Gunst en genade

Gebaseerd op het laatste vers in Parsja Berésjiet , "En Noach vond 'Cheen' (gunst) in de ogen van Hashem " , legde mijn grootvader Reb Moshe Feinstein Zt'l ,"Cheen" uit als Noach’s algehele houding bij het uitvoeren van G-d’s geboden met Simcha (tevredenheid) en vreugde. De beloning voor Noach’s "Cheen" was dat G-d Noach niet onderwierp aan de strengheid van de gerechtigheid; in plaats daarvan concentreerde G-d zich op Noach’s sterke punten en negeerde Hij schijnbaar zijn zwakke punten. Deze week wil ik de discussie over "Cheen" voortzetten en uitbreiden naar het verhaal van Avraham en Sara .
Waarom zou de aanwezigheid van 'Cheen' de strengheid van de gerechtigheid opschorten? Ons begrip van gerechtigheid versus barmhartigheid en vergeving is, dat G-d alles in aanmerking neemt. Er bestaat geen zonde die niet wordt bestraft of een goede daad die niet wordt beloond. G-d schenkt ons echter genadig, de G-ddelijke gave van Tsjoeva (berouw), waardoor we kunnen zeggen dat we spijt hebben en ons inzetten om onze zondige wegen te veranderen. Het idee van vergeving zonder Tsjoeva past niet in dat begrip. Toch lijkt de formulering van 'Cheen' door mijn grootvader Ztl precies dat te doen ! Zolang we G-d met tevredenheid en vreugde dienen, is Hij bereid de strengheid van de gerechtigheid op te schorten! Hij is bereid 'de andere kant op te kijken’!
Waarom redde G-d Noach, zijn vrouw, hun drie zonen en schoondochters? Enerzijds kunnen we stellen dat ieder van hen relatief gezien zoveel beter was dan de rest van de wereld vóór de zondvloed dat ze het verdienden om gered te worden. Anderzijds moet er meer aan de hand zijn. Hasjem had helemaal opnieuw kunnen beginnen. Waarom de "strengheid van de rechtvaardigheid opschorten" ? Pas de strengheid van de rechtvaardigheid toe en laat het lot zijn beloop hebben. Als dat betekende dat Noach en zijn familie ook verdienden om met de rest te sterven – dan zij het zo. Waarom relatieve rechtvaardigheid ? Waarom een gemiddelde score hanteren? We moeten concluderen dat, ongeacht de rechtvaardigheid, Noach en zijn familie iets vertegenwoordigden dat G-d specifiek wilde redden en over de generatiekloof van de Maboel (de Zondvloed) wilde leiden. Hij wilde niet helemaal opnieuw beginnen. De 1656 jaar van menselijke beproevingen, tegenspoed en uitdagingen hadden wel degelijk iets waardevols opgeleverd. Dat waardevolle was Cheen .
Het vers stelt ondubbelzinnig dat het Noach was die Cheen had. Het was Noach die genade had gevonden in G-d’s ogen. Dat betekent dat zijn zonen en hun vrouwen gered werden van de zondvloed dankzij Noach en Naäma(zijn vrouw) – niet vanwege hun eigen verdiensten.
Van de drie zonen bleek Sjem een ware dienaar van G-d te zijn . Zoals zijn naam al aangeeft, keek hij verder dan het uiterlijke en vond hij de essentie en de betekenis van het bestaan. Zo ontdekte hij G-d in alles wat hij zag en aanraakte.
Jefet was anders dan Sjem. Zoals Chazal uitleggen, was Jefet begaafd met een esthetisch vermogen. Terwijl Sjem verder keek dan het uiterlijke en de essentie en betekenis van alle dingen doorzag, was Jefet visueel en oppervlakkig in zijn waardering voor G-d en de schepping. Daardoor werd hij gemakkelijk beïnvloed door zijn broers. Soms voelde hij zich aangetrokken tot het begrip, respect en de waardering van Sjem (het verhaal van Noach die in de tent werd bedekt) en andere keren werd hij beïnvloed door het hartstochtelijke egoïsme

van Cham.
In tegenstelling tot Sjem kwam Cham vastbesloten uit de Téva (ark) tevoorschijn om G-d te verslaan in Zijn eigen spel. Het jaar in de Téva (ark) versterkte Cham's overtuiging dat het fysieke bestaan alles was wat er was. Sterker nog, het wonderbaarlijke overleven van zijn familie bewees hem dat de mensheid G-d kon verslaan in Zijn eigen spel.
Cham wist wie hij was en wist dat hij het niet verdiende om gered te worden. Waarom werd hij dan toch gered ? Hij wist immers ook dat de rest van de familie niet perfect was. Waarom werden zij dan gered? Waarom begon G-d niet gewoon helemaal opnieuw ? Waarom überhaupt iemand redden?
Ik wil suggereren dat Cham concludeerde dat de redding van de Maboel G-ds enige beperking aan het licht bracht. Hij geloofde dat hij G-d's achilleshiel had ontdekt ! De reden waarom G-d het gezin van Noach had gered, of ze het nu verdienden of niet, was omdat G-d mensen nodig had om Hem te aanbidden ! Hoe kon Hij anders een ware G-d zijn ? Het enige wat G-d nodig had en waar Hij niet zelf in kon voorzien, waren mensen die Hem gewillig zouden dienen ! Zoals de Talmoed stelt: "Er is geen koning zonder volk." Daarom moest G-d een representatie van de mensheid redden van de ondergang ! Gewapend met zijn gebrekkige logica kwam Cham uit de Téva (ark) tevoorschijn, vastbesloten om maximaal te profiteren van wat hij beschouwde als het enige voordeel dat hij boven G-d had .
Cham had het mis. G-d is almachtig, onstoffelijk, grenzeloos en onafhankelijk van de hele schepping. G-d heeft niets en niemand nodig. De reden waarom Cham gered werd, had niets te maken met Cham of G-ds behoefte aan hulp. Hasjem redde Cham en de rest van het gezin omdat zij het gezin van Noach waren en Noach Cheen in G-d's ogen had gevonden .

Laten we het concept van Cheen nog eens bekijken. De reden waarom G-d bereid is de rechtvaardigheid op te schorten voor Cheen is, omdat Cheen de integratie van het leven in dienst van G-d weerspiegelt . Mijn grootvader Zt'l schreef dat iemand op basis van rechtvaardigheid alleen, G-d zou kunnen benaderen en een passende beloning voor zijn goede daden zou kunnen eisen. Echter, op basis van rechtvaardigheid is G-d verplicht alle factoren te bekijken die hebben geleid tot en met de uitvoering van de goede daad. Werd de daad verricht uit liefde en onderwerping aan G-d , of om een beloning te ontvangen? Werd iets niet gedaan uit angst voor G-ddelijke vergelding, of omdat het een verraad zou zijn aan de relatie met G-d ? Aan de andere kant, als iemand geen 'gerechtvaardigde beloning' eist, maar zijn relatie met G-d als fundament en bestaansreden beschouwt en beseft dat hij er altijd naar moet streven om gedisciplineerder en consequenter te zijn in zijn relatie met G-d , dan zijn de inconsistenties in zijn handelen minder belangrijk dan zijn algehele prestaties. Zo iemand vertrouwt erop dat G-d altijd rechtvaardig zal belonen en erkent dat G-d alles in overweging neemt. Zo iemand heeft ervoor gekozen om met G-d te leven en zal beoordeeld worden op basis van zijn hele leven, niet alleen op basis van één enkele daad, goed of slecht.
Adam en Eva werden volmaakt geboren. Als twintigjarigen, vóór hun zonde, waren zij de enige volwassenen die ooit een moment van absolute zuiverheid hadden gekend. De rest van de mensheid wordt volmaakt geboren met een zuiver hart, maar op een leeftijd waarop het onmogelijk is om bewust zuiver te blijven. Tegen de tijd dat we verantwoordelijk worden voor onze daden, goed en slecht, is er al veel in ons karakter en gedrag vastgelegd dat niet zuiver is. Daarom moest G-d het instituut van Tsjoeva (bekering) in het leven roepen , zodat mensen hun eigen feilbaarheid konden overleven. Het maakte Adam en Eva ook ontoegankelijk voor ons als rolmodellen van wie we zouden moeten zijn. Ja, we kunnen de essentie van zondigen leren van hun daden, samen met de les van Tsjoeva en vergeving. Maar zoals de Midrasj vertelt, kon Adam zichzelf niet vergeven. Adam begreep niet hoe hij menselijke feilbaarheid kon integreren in een relatie met G-d . Het enige wat hij wilde was zich voor G-d verbergen ! Het enige wat hij voelde was schaamte en gêne. Pas nadat G-d de straf van Kaïn had

opgeschort, begon Adam de mogelijkheid van Tsjoeva (bekering) te erkennen. Omdat Adam de volmaaktheid had ervaren, bleef hij voor altijd anders dan wij.
Aan de andere kant was Noach niet perfect. Hij groeide op in een wereld die verre van zuiver was. Hij moest worstelen met zijn ontluikende morele bewustzijn en beseffen dat die strijd een leven lang zou duren. In tegenstelling tot Adam begreep Noach dat er sprake moest zijn van Tsjoeva (bekering). Hij accepteerde dat mensen voorbestemd waren om te zondigen en dat zonde niet het einde van de relatie betekende. Sterker nog, het kon de vastberadenheid versterken om beter en toegewijder te zijn. Het stelde Noach in staat zichzelf en de wereld waarin hij geboren was beter te begrijpen. De band die Noach ontwikkelde, weerspiegelde de tevredenheid en vreugde van een geïntegreerde en vertrouwenwekkende relatie met G-d .
Noach eiste geen beloning voor zijn vermeende rechtvaardigheid. Noach wist dat hij ook feilbaar was. Daarom oordeelde G-d hem als geheel en kon Hij zijn tekortkomingen vergeven en vergeten, vanwege Noach's toewijding, devotie, vertrouwen en liefde.

Noach was ook de perfecte persoon om de nieuwe menselijke familie te onderwijzen. Als Cham hem niet zo had aangevallen, had hij ook meer kinderen kunnen krijgen. Maar dat was niet de bedoeling, en dat bewijst dat G-d's plan voor Noach was dat hij de opkomende generaties zou onderwijzen en begeleiden. Noch G-d, noch Noach gingen ervan uit dat de nieuwe generaties perfect zouden zijn. Ze waren mensen, en mensen zijn feilbaar! In plaats daarvan zouden ze, naar Noach's voorbeeld, de kans krijgen om zowel falen als succes te integreren binnen het kader van een liefdevolle en vertrouwenwekkende relatie met G-d .

Cham werd gered van de Maboel omdat hij een essentieel onderdeel van de menselijke ervaring was. Niets schreef voor dat hij slecht moest zijn – dat hij voor het kwaad koos in plaats van voor zichzelf. Het was mogelijk dat de ervaring van het overleven van de Maboel zijn passie zou aanwakkeren om de mensheid en G-d te dienen in plaats van zichzelf. Wie was er beter geschikt dan Noach, de meester van verzoening en vergeving, om zijn karakter en lot vorm te geven? Helaas koos Cham ervoor om de Maboel te interpreteren als een bevestiging van zijn egoïstische filosofie. Hij koos ervoor om slecht te zijn en zijn filosofie te verspreiden onder de opkomende generaties.

De filosofie van Cham bereikte een hoogtepunt in de daden van zijn zoon en kleinzoon. Zijn vierde zoon Kanaän stichtte een volk dat zijn kinderen aan de vuur-god Molech zou offeren. Kanaän bereikte het laagste niveau van menselijke zelfzucht. Hij verloor zelfs de fundamentele liefde en compassie van een ouder voor zijn kind.

Cham's kleinzoon Nimrod werd keizer van de wereld en leidde een opstand tegen G-d . Nimrod maximaliseerde de filosofie van zijn grootvader, namelijk dat G-d de mensheid nodig heeft om Hem te dienen. Hij verzamelde de hele mensheid in een collectieve poging om G-d's plaats in het universum te ontkennen. Wetende dat G-d niet de hele mensheid zou vernietigen, bracht hij willens en wetens de hele mensheid in gevaar. Als uiteindelijk alleen hij overeind zou blijven, zou het de moeite waard zijn geweest ! Door collectief G-ds heerschappij over het universum te ontkennen, hoopte hij G-d te vernietigen . Een G-d zonder volgelingen kan onmogelijk G-d zijn ! Natuurlijk leidde Cham's tragisch gebrekkige filosofie uiteindelijk tot de verwoesting van Kanaän en de verspreiding van alle volkeren.

In schril contrast met Cham, Nimrod en Kanaän beschrijft de parasja van deze week de opkomst van Avraham in het morele geweten van de wereld. Nimrod, die de vernedering van Avraham's wonderbaarlijke verrijzenis uit de vurige oven moest doorstaan, was getuige van de ondergang van zijn koninkrijk. Eerst versloeg Avraham Nimrod, waarmee hij de machteloosheid van diens vermeende G-ddelijkheid bewees, en vervolgens stortte zijn droom van wereldheerschappij in, samen met de Toren van Babel. De Nimrods van deze wereld

verdwijnen echter niet in de vergetelheid. Rashi (14:1) verwijst naar de Talmoed in Eruvin, waar Amraphel wordt geïdentificeerd als Nimrod. Amraphel was één van de Vier Koningen die streefden naar wereldheerschappij. Hij leidde een succesvolle veldtocht door het Midden-Oosten, maar zijn heerschappij was hem niet gegund. Uiteindelijk leidde Avraham zijn trouwe dienaar Eliézer (de zoon van Nimrod) de strijd in en versloeg de vier koningen, waaronder Amraphel/Nimrod.

Na zijn overwinning begroette Malki Tsedek (Sjem, de zoon van Noach en overgrootvader van Avraham), de priester van G-d de Allerhoogste, Avraham met de volgende zegen (14:19): "Gezegend zij Avraham door G-d de Heer van hemel en aarde." Rashi legt uit dat Sjem "de priester van G-d de Allerhoogste" werd genoemd, maar dat hij Avraham zegende in de naam van "G-d de Allerhoogste, Heer van hemel en aarde". Sjem's toevoeging van "Heer van hemel en aarde" aan de naam van G-d was een bijzondere lofprijzing voor Avraham. "Tot nu toe was G-d alleen de G-d in de hemel, omdat niemand in Hem geloofde, maar jij, Avraham, hebt Hem door je monotheïstische leer tot de G-d van de aarde gemaakt."

Alles komt samen. Noach, het perfecte voorbeeld van de integratie van mens en G-ddelijk-heid, onderwees de filosofie van Cheen aan zijn kinderen. Sjem omarmde de filosofie en de bijbehorende verantwoordelijkheid, terwijl Cham beide verwierp. Cham's egoïsme en ketterij culmineerden in de natie Kanaän en het rijk van Nimrod, terwijl Sjem's toewijding en dienstbaarheid resulteerden in de geboorte van Avraham en Sara. Nimrod en Avraham botsten en Nimrod's rijk stortte in. Avraham werd naar Kanaän gestuurd om het land in bezit te nemen dat Cham's nakomelingen niet langer verdienden. Nimrod probeerde opnieuw de wereldheerschappij te verkrijgen, in oppositie tegen G-d en Avraham, en leed een complete nederlaag door toedoen van zijn zoon Eliézer, de trouwe dienaar van Avraham. Avraham werd vervolgens door Sjem geprezen als degene die G-d tot Koning van hemel en aarde had gekroond. Ten slotte, in de botsingen van filosofieën tussen Noach, Sjem en Avraham enerzijds en Cham en Nimrod anderzijds, kwam Avraham naar voren als de opvolger van Noach's filosofie van Cheen. Het was de gave van integratie die Avraham en Sara aan de mensheid schonken. Het was de gave van Tshoeva, het vermogen om de relatie met G-d steeds opnieuw op te bouwen , de essentie en het succes van Avrahams leer.(R.Aron Tendler)

De waarheid vertellen

De Tora zegt: "Neem afstand van leugenachtige woorden." Dit is de enige zonde waarvoor de Tora ons waarschuwt afstand te nemen. Door de waarheid te spreken, volgen we het voorbeeld van onze Schepper, over wie geschreven staat: "Het zegel van G-d is de waarheid." In Sefer Chassidim staat geschreven dat iemand die alleen de waarheid spreekt, het lot kan veranderen door te bepalen dat iets zal gebeuren – en dat zal ook gebeuren. Uit de Talmoed blijkt duidelijk dat zorgvuldig spreken, en dan vooral het spreken van de waarheid, een segoela (een geestelijk gunstige activiteit) is die iemand in staat stelt de jaren te voltooien die Hashem hem toegewezen heeft . De Talmoed zegt dat er vier groepen mensen zijn die het niet verdienen om de G-ddelijke aanwezigheid te begroeten. Een daarvan zijn leugenaars. Deze straf is oog om oog: door te liegen hebben ze laten zien dat ze de gunst van mensen probeerden te winnen en daarbij de aanwezigheid van de alwetende Almachtige negeerden. Daarom verdienen ze het niet om in Zijn aanwezigheid te zijn.

Shabat Shalom

Voor suggesties en commentaar : mobi166@hotmail.com
Gelieve dit blaadje (deze link) ook door te sturen aan vrienden en kennissen.
En je bronnen zullen zich naar het buitenland verspreiden (Misjlé 5-16)

לע"נ ר' יששכר דב בן ר' מנחם מנס ולע"נ מרת פרומה בת ר' צבי אריה

Dit blaadje, met de naam **"Mijn Jodendom"** kan men downloaden op de site : **https://ladaat.co/gilyonot/**